

SZEMLE.

Jogalkotás.

Adórevízió. Az általános kereseti adóról jelenleg törvényerővel intézkedő 300/1925. P. M. számú hivatalos összeállítás 32. §-ának 2. bekezdése szövszerint a következőképpen intézkedik:

„Abban az esetben, ha a m. kir. adóhivatal, avagy a pénzügyigazgatóság a benyújtott észrevételekből vagy fellebbezésből azt állapítja meg, hogy az adó hibás kiszámítás vagy a tényállásban való tévedés, vagy a törvény rendelkezéseinek téves alkalmazása következtében helytelenül állapítottat meg, az elsőfoku kivetést saját hatáskörében helyesbíti“.

Hasonlóképpen intézkedik a jövedelem- és vagyonadóra vonatkozólag az 500/1925. P. M. számú miniszteri rendelet 53. §-a is.

Ez a fenti két szakasz a jogalapja annak a pénzügyminiszteri bizalmas körrendeletnek, amely néhány héttel ezelőtt felhívta a pénzügyigazgatókat és az adófelügyelőhelyetteseket, az 1926. évi általános kereseti-, jövedelem- és vagyonadó elsőfoku kivetéseinek a revíziójára.

A rendes jogorvoslati eljárás az egyenes adóknál két rendbeli jogorvoslatot enged meg: a fent felsorolt adóknál a második foku adókivetést az adófelszámamlási bizottság hatáskörébe utalja, míg harmadik fokon a közigazgatási bíróság dönt.

A pénzügyminiszteri körrendelet szabályként alkalmazza a hivatalos összeállítások lehetőségnyújtását és ezáltal a két törvényes fellebbezési fórumon kívül egy harmadik jogorvoslati lehetőséget iktat be az elsőfoku adókivetés fölé: az elsőfoku adókivető hatóság revizionális jogát.

A pénzügyminiszter bizalmas körrendeletének tehát a jogalapja megvan és azt, hogy a minisztérium ezzel a felhatalmazásával élt, az adózók csak örömmel üdvözölhetik.

A revízió során bizonyítandó tehát, vagy az adókivetésnél történt számítási hiba, vagy a tényállásban való tévedés, vagy végül a törvény hibás alkalmazása.

Ennek a három bizonyítási lehetőségnek a kereteibe beleillik minden, az elsőfoku kivetés ellen irányuló fellebbezés indokolása. Mert hiszen a tényállásban való tévedés az adózó jövedelmének vagy vagyonának túlzottan magas mértékben való megállapítása, a valóságban meg nem lévő jövedelemforrások adóalapul való vétele stb. stb. A törvény hibás alkalmazása, a törvényben felsorolt teher tételek figyelmen kívül hagyása, vagy esetleg az adónak olyanokra történő kivetése, akik az illető adónemnek érvényben lévő törvényes rendelkezéseink szerint nem alanyai.

És annál helyesebb az adórevízió intézményének generális alkalmazása, mert hiszen az adózó számára elsősorban ez a rendelkezés nyújt lehetőséget arra, hogy az elsőfoku adókivető hatósággal közvetlenül, szóbeli tárgyalás alapján vitassa meg a maga adókivetését és terjessze elő azon bizonyítékait, amelyeknek szakszerű átvizsgálása az adófelszámamlási bizottság előtt gyakran már nehézségbe ütközik.

A pénzügyminiszteri bizalmas körrendelet úgy szól, hogy minden fellebbezőt revíziós tárgyalásra kell idéznie az elsőfoku adókivető hatóságnak. Célszerű volna, ha a pénzügyi kormány ezt a rendelkezését nem csupán a folyó évre, hanem az elkövetkező esztendőkre is fenntartaná.

Dr. B. J.